

Những Chuyện Bất Ngờ Trong Đại Hội Hoàng Sơn

Nhưng thanh Chu Hồng Kiếm đã được mang danh là đệ nhất thần vật võ lâm đương thời, thì công lực của Nhân Thu Thủy đầu có thể tùy ý hủy diệt được.

Chỉ thấy bàn tay nàng đập lên sống kiếm phát ra tiếng kêu ong ong ngân rền nhưng thanh kiếm vẫn y nguyên, không hề hấn chút nào! Nhân Thu Thủy đành phải quay về phía quần hiệp lớn tiếng hỏi:

- Có vị tiền bối nào luyện được những loại thần công chỉ lực vô thượng như “Đại thiên cương chỉ” hay “Tu di chỉ” của nhà Phật, thì xin mời ra tay hủy thanh kiếm này giúp văn bối.

Nhân Thu Thủy là một thiếu nữ trẻ tuổi, bối phận trong võ lâm lại thấp kém, thì bề không gây thanh Chu Hồng Kiếm cũng không đến nỗi mất mặt. Còn ngoài ra, các nhân vật thành danh trong cả hai phe chánh tà, bất luận là một người nào trong nhóm “Bình Tung Tứ Hữu” hoặc “Vực Ngoại Tam Hùng” nếu lên tiếng nhận lời, mà rủi không thực hiện được như lời nói sẽ mất hết uy danh! Cho nên mặc dầu trong hai phe tuy những tay xuất sắc nhất như Đông Hải Kiều Bà hoặc Tuệ Giác Thần Ni đều đã luyện được môn thần công vô thượng Thu Thủy đã nói, nhưng không ai dám lên tiếng nhận lời nàng!

Sau một lúc không khí trầm lặng bao phủ đầu trường, bỗng nhiên một tiếng rú dài ngân vang như tiếng rống gầm phát xuất từ trong đám người thuộc phía quần hiệp. Người phát ra tiếng rú đó chính là Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cùng đến Thanh Lương Đài dự Đại Hội Hoàng Sơn với bọn Vực Ngoại Tam Hùng!

Sau khi dứt tiếng hú chỉ thấy ông ta thủng thỉnh bước đến bên cạnh Nhân Thu Thủy đưa tay đón nhận thanh Chu Hồng Kiếm, rồi dùng ba ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay mặt, kẹp lấy mũi kiếm khẽ lắc một cái, đã bẻ gãy một đoạn dài ba bốn tấc nơi đầu mũi kiếm!

Quần hùng chính tà nhìn thấy thủ pháp bẻ kiếm của Như Thiên Hân ai nấy đều lạnh mình ngán sợ, nhất là con người đây tham vọng, đã tiềm tu ngoài Đông Hải hàng mấy chục năm để chuẩn bị lợi dụng cuộc Đại Hội Hoàng Sơn này, ngập ghé ngôi vị độc tôn vũ nội như Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm, thì lại càng kinh hãi hơn ai hết!

Mụ ta thầm nghĩ thần công chỉ lực của Như Thiên Hân quả thực thâm hậu và thủ thế cũng mỹ diệu vô cùng, so với các môn thần công như “Đại Thiên Cương Chỉ”, “Tu Di

Chỉ” còn khó luyện và cao minh gấp bội, bao gồm được cả phần ảo diệu của hai phái Thích, Đạo và hình như môn thần công này thuộc loại “Huyền Thiên Chỉ” đã tuyệt truyền từ lâu thì phải.

Sau khi dùng thần công bẻ gãy thanh Chu Hồng bảo Kiếm Như Thiên Hân bèn tung mình nhảy xuống huyết mộ, đặt thanh kiếm bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông và sắp lại từng đoạn nguyên hình ngay ngắn ...

Giữa lúc ấy, ở bên trên, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã trừng mắt ngó Trường Bạch Tử Đà Hùng Đại Niên, cất lên hồi cười ngạo mạn, rồi đứng đĩnh nói :

- Lần trước Hùng Đại Hiệp có giá lâm Bách Thú Nham, nhưng tiếc rằng lúc ấy Lôi mỗ chưa tiếp đón được chu đáo. Đến nay lại được may mắn gặp đại hiệp ở đây, Lôi mỗ muốn thỉnh cầu Đại hiệp ra tay chỉ giáo cho tại hạ vài ngón Quan Đông tuyệt học có được chăng?

Hùng Đại Niên là một người có tính nóng nảy như lửa sao có thể chịu được những lời khiêu chiến chọc tức như vậy. Cho nên ông ta đã ngừng mặt cất tiếng cười khà khà đáp :

- Lôi Chấn Vũ, đối với võ công thành tựu của mi ta còn lạ gì nữa. Ở dĩ thường ngày mi được thể phách lối, là chỉ nhờ vào địa thế hiểm trở của Dã Nhân Sơn và bày ác thú, ngải độc mà thôi ! Nhưng nghe nói, số ác thú ngải độc của mi đã bị một dị điều của một vị ẩn khách ăn hết, đang phải luyện lại một lớp mới chưa kịp sử dụng chỉ còn trông cậy vào ba con ác thú đem theo. Nay mi muốn Hùng mỗ ra tay giao đấu, nhưng ta lại thiết nghĩ, những hạng người như mi không xứng đáng giao thủ, thà để dành thì giờ hơi sức đùa giỡn với mấy con thú còn thích thú hơn, vậy ba con ác thú đâu, sao không thấy mi gọi chúng ra để đỡ chân đỡ tay cho mi?

Hùng Đại Niên vốn là người thẳng tính lời nói không được văn hoa. Nhưng mấy câu vừa rồi, ông ta đã khéo léo chửi bới với một giọng khắc bạc, khiến Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ phải tức giận đến nổi râu tóc đều dựng ngược như hàng lông nhím, miệng hàm hè quát tháo :

- Tên lỗ mãng họ Hùng kia, mi chớ vội ngông cuồng. Nếu ba con thần thú của ta đem qua không bị mất tích một cách thình lình và thần bí thì giờ này mi đã là quỷ dữ dưới móng vuốt của chúng rồi chớ đâu còn ...

Giọng nói của Đồng Cổ lão quái vừa tới đây thì bỗng nhiên ở dưới huyết mộ của Bạch Y Đà Ông có tiếng rú của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân vọt lên cao vút tận mây xanh, và ngân dài như tiếng rồng gầm !

Trong hai tiếng rú, phảng phất ẩn chứa một tâm trạng biến đổi, có bi quan, có sầu hỷ,

có phần khích, lại như chen lẫn cả nỗi đau thương huyết lệ...

Tiếng rú vọng lên đã có oai lực khiến mọi người đều tự đứng đứng ngay ngắn tỏ vẻ xúc động mãi đến khi tiếng rú tắt dần mới nghe giọng nói sang sảng của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân từ dưới huyết mộ vọng lên :

- Người ta có câu nói “Giết người thường mạng, thiếu nợ hoàn tiền”. Nhưng không hiểu giết những loài thú hung ác, thì phải bị xử trí như thế nào. Xin Lôi Thiên Tôn cho biết ý kiến !

Giọng nói vừa dứt một bóng người từ dưới huyết mộ vọt lên đứng sừng sững trước mặt Lôi Chấn Vũ và giơ cánh tay tả ra phía trước mặt. Trên lòng bàn tay nắm gọn một nắm lông trắng của con Bạch Viên, một nắm tóc vàng của Kim tinh hầu, và một khúc đuôi của con Tam Trảo Kim Ngao. Ba con thú này chính là ba con ác thú mà Miêu cương lão quái nhắc tới ban nãy, và kêu là bị mất tích một cách thần bí trong đêm vừa qua !

Khi bóng người từ dưới huyết mộ nhảy lên, về phía quân tà, ngoại trừ Nam Hoang Hạp Đạo Phí Nam Kỳ vì cặp mắt bị mù không rõ hiện trạng. Còn Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thì đều lộ vẻ giận dữ kinh hãi đến tột độ, họ tức giận kinh hãi đây thông phải là vì những lời nói của Như Thiên Hân, cùng mấy sợi lông trắng tóc vàng và chiếc đuôi của ba con dị thú bị giết mà họ chỉ kinh hãi vì sự biến đổi tương mạo đột ngột của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, trong một thời gian ngắn ngủi ở dưới huyết mộ đang từ hình dáng của một vị kiếm khách râu tóc bờm xờm tua tủa, bỗng nhiên biến thành một lão già lạ mặt với dáng điệu thanh dật xuất trần, mày thanh mắt sáng, năm chòm râu bạc dài tới ngang ngực !

Đối với vị lão già này, Đông Hải Kiều Bà và Đồng Cổ Thiên Tôn thì có vẻ lạ mặt. Còn các vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu thì không ai xa lạ gì. Nhất là Tử Dịch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, nàng đã thốt lên một tiếng kinh ngạc hầu như muốn ngất xỉu đi được .

Đông Hải Kiều Bà phóng cặp mắt sáng quắc nhìn lão già một lúc rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tôn giá là ai ? Có phải chính thực là “Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách” Như Thiên Hân hay chăng ?

Lão già nghe nói, liền mỉm cười, thủng thỉnh đáp :

- Năm xưa, bọn lưu khấu Lý Tự Thành khởi binh làm loạn, Ngô Tam Quế rước voi về dày mò, khiến non sông xã tắc nghiêng ngửa. Lúc đó, lão phu đã đem thân giúp nước, dong ruổi ngoài bãi chiến trường mấy phen thúc đẩy nghĩa quân, định khu trừ giặc nước nên được người tặng danh hiệu là “Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách”. Nhưng sau này

vì sức người đã tận, mà ý trời khó vãn hồi lão phu đành phải mai danh cải tính xuất hiện giang hồ với một tên họ khác, để giúp dân, giúp nước tiểu trừ bất bình nên lại được người đời tặng danh hiệp “Hoàng Đơn Độn Khách” Cát Ngưu Nhân ! Hai tên Như, Cát vốn chỉ có một người. Vừa là Đan Tâm Kiếm Khách, được các người uy hiếp mới từ Cao Lê Công Đơn xuống đây, và cũng vừa là Hoàng Đơn Độn Khách, chủ nhân cuộc Đại Hội Hoàng Đơn trên Thanh Lương Đài ngày hôm nay.

Sau khi nghe lão già bộc lộ thân phận, và được biết Hoàng Đơn Độn Khách với Đan Tâm Kiếm Khách chỉ là một người mang hai tên họ, danh hiệu thì bọn Đông Hải Kiều Bà, Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều lộ vẻ kinh ngạc đến cực điểm ! Cả các tay hiệp nghĩa trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu đến bây giờ cũng mới hiểu rõ được vị chủ nhân chân chính của cuộc đại hội luận kiếm Hoàng Đơn đang khai diễn.

Lúc này Nhân Thu Thủy phần thì cách xa ân sư đã lâu, phần thì bỗng nhiên được biết ân sư là một bậc kiếm khách vang danh thiên hạ được muôn người sùng kính, thì nàng mừng rỡ khôn tả, không biết nói gì... Thành ra không khí trên Thanh Lương Đài lại trở nên vắng lặng như tờ trong một lúc lâu. Sau đó, Như Thiên Hân mới đưa mắt nhìn các vị trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu khẽ mỉm cười nói :

- Ngày nay, Như mỗ đã tự bộc lộ thân phận thì những ân tình năm xưa Như mỗ cũng không còn dấu điểm làm chi nữa. Nguyên lúc gặp các vị ở Hồ Động Đình Như mỗ có đem thanh Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm đổi lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương đại hiệp, với ý định cứu mạng cho một người bạn thân. Người này chính là La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chí ân sư của Phó Thiên Lân. Nhưng sau khi được thuốc lão phu vội vàng đem về tới La Phù sơn thì Biên huynh đã sớm từ già cõi trần. Cho nên viên thuốc quý ấy hiện giờ vẫn còn ở trên mình tiểu đồ cũng nên.

Nghe nói, Nhân Thu Thủy vội ứng thanh đáp :

- Cách đây không lâu, đồ nhi có gặp Bạch Y Đà Ông lão tiên bối tại Lư Sơn, lúc ấy người đang bị trúng nọc độc của loại ong lười kiếm tính mệnh sắp lâm nguy, đồ nhi trông thấy thảm trạng không nỡ bỏ đi nên đã dùng viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan để cứu chữa. Do đó mà Ông lão tiên bối mới đền ơn cứu tử bằng cách tặng lại đồ nhi đệ nhất danh kiếm vừa rồi !

Nghe nói, Như Thiên Hân khẽ “à” một tiếng gật đầu mỉm cười khen ngợi :

- Thu nhi đã làm được một việc rất đáng khen. Vì người trong giới võ lâm chúng ta điều tối cần thiết quan trọng là phải có một tấm lòng nhân hậu. Và sự phân biệt giữa kẻ chánh người tà cũng ở trong một điểm này mà thôi !

Nói tới đây, ông ta lại quét cặp mắt sáng quắc như điện nhìn mọi người trên Thanh Lương Đài một lượt, rồi mới tiếp tục nói :

- Còn việc giang hồ đồn đại câu chuyện trên ngọn Thiên Đồ Phong tại Hoàng Sơn có một mật động che giấu kỳ thư, bí dược và bảo vật hy thế, chỉ có một mình lão phu được biết, và nếu ai có được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” trong tay là có thể bắt lão phu tìm kiếm những bảo vật kể trên. Nhưng đến nay lão phu cũng nói rõ cho các vị hay rằng câu chuyện chỉ là ngoa truyền. Mà sở dĩ lão phu phải chọn danh Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngụ Nhân để nhập thế cứu nhân độ vật và chọn Hoàng Sơn để ẩn cư cũng là do chuyện Thiên Đồ Phong tàng bảo này đây thôi. Sau một thời gian lão phu đã khổ công tìm kiếm, tuy có phát hiện được mật động nhưng không gặp kỳ thư linh dược gì cả mà chỉ tìm được một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm ấy chính là thanh “Lục Ngọc Thanh Mang Thần kiếm” mà Bạch Nguyên Chương huynh đang sử dụng.

Sau khi kể xong câu chuyện đã làm náo động võ lâm một thời, Như Thiên Hân bỗng nhiên quay lại hỏi Nhân Thu Thủy :

- Thu nhi, tấm “Áo mang đầy máu lệ” của ta con có mang theo bên mình đây không ?

Nhân Thu Thủy ứng đáp :

- Tấm áo ấy chưa lúc nào đồ nhi dám bỏ rời thân mình một phút !

Nàng vừa đáp vừa hai tay cung kính nâng chiếc cẩm nang đựng tấm áo vải thấm máu đưa đến trước mặt Đan Tâm Kiếm Khách.

Ông ta đưa tay đón nhận chiếc cẩm nang, mở túi lấy ra một tấm áo vải dài đầy vết thương đao kiếm, rồi nghiêm chỉnh quét mắt nhìn quần hùng cất giọng sang sảng nói:

- Những giọt máu lệ trên tấm áo vải này là những giọt lệ của kẻ cô thân nghiệt tử và những giọt máu của kẻ ngoại thù cướp nước. Sau một cuộc đấ binh đuổi giặc thất bại, lão phu chỉ còn giữ lại được một vật này làm kỷ niệm. Tuy nhiên lão phu tự vấn lương tâm, cũng không thấy đến nỗi thẹn với tổ tông ...

Những lời lẽ nghiêm chỉnh, và nhìn tấm áo bê bết máu lệ trên tay Như Thiên Hân, thì ai nấy đều lộ vẻ kính phục về khí tiết hào hùng của vị kiếm khách lừng danh này, mà cùng nhau đứng nghiêm trang lắng tai đợi nghe ông ta nói tiếp.

Khi thấy quần hùng đều nghiêm trang chú ý Như Thiên Hân bèn phóng cặp mắt thần quang sáng rực nhìn quần hùng một lượt với vẻ mặt凛冽 như cũ và chậm rãi nói lời :

- Trên tấm áo vải này đây những giọt máu và trên mặt đất Thanh Lương Đài đây cũng đây những giọt máu. Nhưng, một đàng máu được chảy ra để phát dương chính khí hạo nhiên của trời đất, tận tiết vì quốc gia dân tộc, còn một đàng được chảy ra vì

lòng tranh danh hiệu thắng cửu hận tư nhân giữa Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Cùng là những giọt máu chảy ra, mà giá trị khinh trọng khác nhau một trời một vực. Nói vậy không phải Như mỗ có lòng tự kiêu tự đại, mà thực ra bốn tiếng “Huyết Lệ Bố Y” của Như mỗ quả có xứng đáng lưu lại sử sách muôn đời. Còn Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử thì giữ nắm xương tàn nơi Hoàng Đơn, mục nát cùng cỏ cây, uống công trau dồi võ thuật trong mấy chục năm trời, kết quả không đem lại bổ ích gì cho đời người, thực đáng tiếc và cũng đáng chê trách không ít!

Mấy lời nghĩa khí nghiêm trọng của Như Thiên Hân đã khiến cho mọi người trong nhóm “Bình Tung Tứ Hữu” nghe xong đều phải khâm phục vô cùng. Cả Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm cũng hầu như nhặt hẳn ý niệm tranh danh hiệu thắng xưng bá võ lâm.

Chỉ có hai gã ma đầu Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạp Đạo Phỉ Nam Kỳ vẫn luôn luôn xuất hiện trên ánh mắt và nét mặt những luồng hung quang lóng lánh và vẻ danh ác ghê sợ mà thôi!

Như Thiên Hân thấy quần hùng vẫn nghiêm trang lẳng lặng, ông ta bèn thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Ngày nay, khi thế giặc Mãn đã thành tựu, Như mỗ đã tham khảo “Tiên Thiên dịch số”, suy đoán vận hội, thấy cơ phục quốc hình như còn phải chờ sau hơn hai trăm năm nữa mới có thể thực hiện được. Nếu bây giờ chúng ta lại cậy sức mạnh của kẻ ngu phu, thì chỉ làm sinh linh thêm đồ thán vô ích mà thôi. Cho nên Như mỗ nhận thấy chúng ta đã là những kẻ mang bên mình những tuyệt kỹ võ học, hãy nên tạm thời chuyển ý chí “Vị quốc tận trung” thành ý chí “Vị dân tận lực”. Dem nhất thân sở học làm công việc trừ bạo an dân cứu khốn phò nguy. Đồng thời luôn luôn tìm cách phổ biến tư tưởng trung nghĩa và ý thức dân tộc trong đám bình dân. Tuy thế hệ chúng ta không thành công nhưng cũng có được những kẻ nối chí về sau, chỉ cần chúng ta đồng tâm nhất trí, thì thế nào cũng có một ngày thời cơ đến nơi, mà giang sơn gấm vóc của dân tộc chúng ta lại được quang phục thoát khỏi ách thống trị của bọn giặc Mãn!

Nghe xong, Trương Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Và sau một hồi cười khà khà khoái trá, ông ta bỗng nhiên bái phục xuống trước mặt Như Thiên Hân để biểu thị lòng kính trọng!

Như Thiên Hân vội vàng giơ hai tay đỡ Hùng Đại Niên đứng dậy, rồi mỉm cười nói:

- Hùng huynh hà tất phải nặng lòng như vậy. Hiện nay trên Thanh Lương Đài này, kể ra cũng đã tụ tập đủ các nhân vật lãnh tụ, xuất quần bạt tụy từ khắp bốn phương trời.

Nếu các vị cho lời nói của Như mỗ là phải, thì chúng ta nên một lòng hóa tư cửu thành

công phần, hóa cuộc đấu ý khí thành cuộc đấu tranh chính nghĩa. Như vậy chẳng những có thể tạo cảnh thanh bình cho giang hồ võ lâm, mà còn thúc đẩy cái ngày xuất đầu lộ diện, khôi phục quốc gia dân tộc của chúng ta được thực hiện sớm hơn không ít !

Nghe Như Thiên Hân nói đến đây Đông Hải Kiều Bà cũng bỗng buột miệng nói lớn :

- Quan niệm vị quốc vị dân của Như Đại hiệp, thực không thẹn với danh hiệu Đan Tâm Kiếm Khách mà giang hồ đã kính tặng ! Nhuế Băng Tâm tôi tuy bất tài, nhưng cũng nguyện xuất lĩnh hai tiểu đồ Cổ Phiêu Hương và Đông Lục Huế bỏ Thúy Vi đảo và lòng tranh thắng với quần hùng cúi đầu tuân phục mọi sự sai khiến của Đại hiệp!

Trong nhóm Vực Ngoại Tam Hung, Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm là một người có võ công cao nhất và cũng có chí kiêu ngạo nhất. Thế mà chỉ mấy câu từ nghĩa nghiêm chính của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cảm hóa được mụ ta nguội tắt hẳn ý niệm tranh danh hiếu thắng mà nguyện đem nhất thân võ học tuyệt thế phục tùng sự lãnh đạo của ông để làm công việc tiêu trừ bất bình, phổ biến ý thức dân tộc chờ cơ hội quang phục đất nước trong tay giặc Mãn !

Ý niệm này của Đông Hải Kiều Bà chẳng những khiến thâm tâm Như Thiên Hân được an ủi phần nào mà ngay các vị trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu và Tuệ Giác Thần Ni cũng cao hứng vô cùng !

Riêng hai tên ma đầu có âm mưu định thừa cơ tiêu diệt quần hùng và đồng bọn để độc bá Nam Hoang là Lôi Chấn Vũ và Phỉ Nam Kỳ vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ. Tuy nhiên chúng cũng không biểu lộ ý kiến phản đối mà chỉ thấy Nam Hoang Hạo Đạo hướng về phía Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ nhép môi như nói chuyện gì, đây là một lối nói chuyện bằng ngón nội gia tuyệt học “Nhĩ Ngữ truyền thanh chỉ” chỉ có người nghe chuyện mới biết, còn người khác không nghe thấy gì, mặc dầu đứng sát ngay bên cạnh !

Lại nói, sau khi nghe Đông Hải Kiều Bà bộc lộ ý chí, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đứng im chờ trong giây lát thấy mọi người trên Thanh Lương Đài đều vẫn giữ túc mục trang nghiêm, thì ông ta biết rằng thái độ làm thinh này tức là biểu hiện sự đồng tâm nhất trí. Cho nên bất giác, ông ta đã cảm động nhỏ vài giọt lệ trên má, rồi với ánh mắt đầy an ủi cao hứng, khẽ mỉm cười nói :

- Hiện giờ đã được chư vị hiểu rõ đại nghĩa mà gạt bỏ tư hận, nên lão phu thiển nghĩ, chi bằng chúng ta hãy đổi cuộc Đại Hội Hoàng Đơn tranh danh háo thắng mưa máu gió tanh này thành một Đại hội Liên Minh cùng nhau ước thệ hưng phục quốc gia, phát dương chính nghĩa để tăng thêm nỗ lực phấn đấu, chẳng hay các vị nghĩ sao?

Nghe nói vậy, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên hưởng ứng, ông

ta ngửa mặt lên trời rú một tiếng dài, cất tiếng cười khà, nói lớn :

- Như đại hiệp, lão Hùng này thực không ngờ được rằng, cuộc Đại hội mang ý nghĩa trọng đại cao cả đến như thế, thực là cao hứng và khoái trá vô cùng. Nào bây giờ chúng ta chỉ vật gì để minh thệ đây ?

Đông Hải Kiều Bà mỉm cười tiếp lời :

- Chúng ta hãy lấy ngay tấm áo tắm đây máu lệ trong công cuộc chấn vương phục quốc này của Như Đại Hiệp để làm vật Minh Thệ, chẳng hay biết bao nhiêu ư ?

Trưởng Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên nghe nói bèn vỗ tay cười khăng khắc khen ngợi:

- Lời nói của Nhuế lão bà thật là chí lý ! Hùng mỗ đã vì quá cao hứng khoái trá mà quên khuấy đi mất ! Nào, bây giờ giữa lúc mặt trời vừa trong sáng, chúng ta hãy mời Đan Tâm Kiếm Khách Như Đại hiệp đứng ra làm minh chủ để cử hành cuộc lễ minh thệ.

Nghe nói, mọi người trên Thanh Lương Đài đều vỗ tay tỏ vẻ tán đồng. Hùng Đại Niên liền mang tấm áo huyết lệ treo lên một cành cây tùng, rồi quay ra mời Như Thiên Hân lãnh đạo quần hùng chỉ áo phát thệ.

Như Thiên Hân xốc lại áo quần nghiêm chỉnh bước tới đứng trước cành cây treo tấm áo, cách độ bảy tám thước. Mọi người cũng cùng bước tới sắp thành ba hàng đứng phía sau ông ta.

Hàng thứ nhất đứng sát sau lưng Như Thiên Hân là Vực Ngoại Tam Hùng. Đông Hải Kiều Bà đứng giữa, hai bên là Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!

Hàng thứ hai là Tuệ Giác Thần Ni và bốn vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu.

Hàng thứ ba là Tử Dịch Thanh Loa Nhân Thu Thủy cùng nữ đệ tử của Nam Hoang Hạc Đạo là Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và bọn Hoàng Y Ngũ Sát.

Đợi mọi người đứng nghiêm chỉnh xong, Như Thiên Hân mới quay lại đối diện quần hùng cất giọng nghiêm trang nói :

- Nghĩa chân chính của võ thuật là bảo vệ thân thể tráng kiện, sau đó, việc đầu tiên là phải hết lòng vì dân vì nước, rồi mới tới hành động du hiệp giang hồ, cứu khốn phò nguy, coi nhẹ thân mình, coi trọng mọi người. Nhân tâm lớn hơn tư tâm. Nghĩa khí trọng hơn tức khí ! Hiện nay, tuy đại thế đã mất, chúng ta phải tạm ẩn náu khắp chốn giang hồ, nhưng hùng tâm chưa nhạt, tráng chí chưa tàn, mà nguyện cùng nhau du hiệp cứu dân để chờ cơ phục quốc. Mong rằng ý chí ấy được anh hùng bốn bể như một và tiện dịp Đại Hội Hoàng hôn này, chúng ta hãy cùng nhau thệ nguyện rằng :

Anh hùng xử thế Trung Hiếu làm đầu.

Một tâm lòng nhân, nửa bầu nhiệt huyết.

Thiên thu vạn tải, ý chí bất diệt.

Khu trừ giặc Thanh, phục lại sơn hà !

Sau khi đọc dứt câu thề cuối cùng “ Khu trừ giặc Thanh phục lại sơn hà ” Như Thiên Hân liền quay mình trở lại phía trước chỉnh đốn y phục, hướng về phía tấm áo huyết lệ treo trên cành cổ tùng kính cẩn hạ bái.

Ba hàng lão thiếu quần hùng, xuất quần bạt tụy trong võ lâm đương thời đứng phía sau ông ta cũng đồng một lượt phủ phục hạ bái.

Tục ngữ tuy đã có câu “Thập bộ chi nội, tất hữu phương thảo; Thập ấp chi nội, tất hữu trung tín” (Trong vòng 10 bước ắt có loại cỏ thơm, trong vòng 10 ấp ắt có kẻ trung tín) nhưng lòng người nham hiểm, đáy bể khôn dò, ai dám bảo rằng “Trong vòng 10 trượng không có những loại rắn rít ác độc”. Cũng bởi lẽ đó, mà giữa lúc quần hùng đều theo Như Thiên Hân cúi mình hạ bái, thì hai tên ma đầu Nam Hoang Hạc Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đứng trên hàng thứ nhất đã xuất kỳ bất ý, lẹ như điện chớp, song song tung chưởng đánh mạnh vào lưng Như Thiên Hân một chưởng.

Chưởng lực của Nam Hoang Hạc Đạo thuộc loại Đạo gia Tiên thiên Cương khí được hần ngưng tập tới mười hai thành đạo lực oai thế chẳng khác trận cuồng phong bạo vũ, xô núi bạt non !

Chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thuộc Ngũ độc âm phong Trảo do hần khổ tâm tu luyện bằng những vật kỳ độc vùng Miêu Cương, khi vận dụng năm đầu ngón tay tia ra năm làn gió độc tanh hôi, nếu ai bị quạt trúng sẽ táng mệnh lập tức.

Đồng Hải Kiều Bà thực không ngờ hai tên lão quái Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ lại táng tận lương tâm và vô sỉ đến nỗi dám cả gan hạ độc thủ sau lưng người ta như thế. Nhưng vì việc xảy ra đột ngột lại quá bất ngờ, cả đến việc lên tiếng báo nguy cho Đan Tâm Kiếm Khách cũng không kịp, cho nên Đồng Hải Kiều Bà phải vội vàng nghiêng răng, vận nội gia chân khí tới mười thành công lực đưa lên song chưởng.

Tình trạng lúc này chẳng khác cảnh “Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau”. Một chưởng và một trảo của Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ tuy đều đánh trúng giữa lưng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, nhưng bọn chúng cũng lãnh trọn mỗi tên một chưởng của Đồng Hải Kiều Bà vào ngang sườn !

Chiếu theo lý mà nói, thì Đan Tâm Kiếm Khách đang phủ phục dưới đất ở vào hoàn cảnh tối nguy hiểm. Nhưng giữa lúc ngọn Ngũ Độc Âm Phong Trảo sắc bén như đao

kiếm của Đồng Cổ Thiên Tôn đang sắp sửa vồ trúng giữa lưng, thì thân hình Như Thiên Hân bỗng nhiên bị luồng Đạo gia Thiên Tiên Cương khí của Nam Hoang Hạo Đạo đẩy bắn lên không như chiếc điều giấy. Do đó ngọn Âm Phong Trảo của Lôi Chấn Vũ chỉ hoá ra năm luồng âm phong hàn độc quét phớt ra sau lưng đối phương mà thôi.

Quần hiệp không ai ngờ được rằng hai tên lão quái này lại táng tận lương tâm dám ra tay đánh trộm vị minh chủ võ lâm Như Thiên Hân... Nhưng hai tên lão quái cũng lại không ngờ Đông Hải Kiều Bà lại nổi lòng nghĩa phẫn mà hạ thủ đối với chúng... Cho nên sau khi hứng trọn chưởng phong của Đông Hải Kiều Bà, chúng đều bị đẩy bắn ra xa hơn một trượng và cùng rống lên một tiếng bi thảm, rồi lao mình nhảy xuống Thanh Lương Đài tìm đường lẩn trốn !

Kỳ quái nhất là hai kẻ trúng chưởng thì hình như bị thương không nặng lắm, mà kẻ ra tay đánh chưởng là Đông Hải Kiều Bà thì lại ngắt đi tức thời.

Lúc ấy, Tuệ Giác Thần Ni, Bình Tung Tứ Hữu và Nhân Thu Thủy đều lo ngại về sự an nguy của Đan Tâm Kiếm Khách và Đông Hải Kiều Bà, nên không ai kịp nghĩ đến chuyện đuổi treo hai tên ác tặc vô sỉ Lôi Phí, mà chỉ xô đến chỗ hai người bị thương...

Như Thiên Hân bị luồng Tiên Thiên khí và ngọn Âm Phong Tanh Độc đẩy bắn về phía cây cổ tùng, hiện đang ngồi nhắm mắt điều khí vận công chữa thương...

Mọi người không biết rõ thương thế của ông ta nặng nhẹ ra sao nên không ai dám kinh động. Giữa lúc đó, Như Thiên Hân bỗng nhiên hé mắt hớp một hơi dài không khí, miệng khẽ nói :

- Lão phu đã sớm nhận ra lòng dạ phản trắc của hai tên ma đầu ấy, nhưng không ngờ chúng lại dám ra tay mạo hiểm đến như thế. Tuy ngọn Ngũ Độc Âm Phong Trảo không bị vồ trúng nhưng cũng bị luồng “Tiên Thiên Cương khí” quét phải khá nặng. May mà lúc bấy giờ, lão phu kịp thời cảnh giác thuận đà chưởng phong tung mình né tránh, nên không đến nỗi nguy hiểm, chỉ cần một thời gian vận công điều tức là có thể vô sự.

Nói tới đây, ông ta khẽ ngước mắt nhìn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nhú mày hỏi :

- Nhuế Băng Tâm xuất thủ đả kích đối phương mà lại bị thương ngắt đi xem ra hình như trái với lẽ thường. Rất có thể trong mình bọn Phí Nam Kỳ, Lôi Chấn Vũ có dấu vật gì rất độc nên mới gây thương thế cho Nhuế Băng Tâm như thế, Bạch huynh đã được nổi danh Hoa Đà, Biển Thước y đạo thần thông xin Bạch huynh hãy mau ra tay chữa trị cho bà kẻo sẽ suốt đời mang hận !

Sau khi nghe Đan Tâm Kiếm Khách tự nói ông ta không hề hấn gì, mọi người bèn cùng

nhau bước tới chỗ Đông Hải Kiều Bà bị thương nằm ngất đi, quả nhiên thấy cánh tay mặt của bà ta đã biến thành màu tím đen, người cũng chỉ còn một chút hơi thở thoi thóp mà thôi!

Sau khi chẩn đoán xong mạch tức cho Nhuế Băng Tâm, Bạch Nguyên Chương bồng nhúu mà nhìn Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân, thở dài một tiếng, nói:

- Thực không ra ngoài sự liệu đoán của Như Đại Hiệp. Quả nhiên tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đã có dự sẵn, che lại những nơi trọng yếu trong mình bằng một loại da thú có gai nhọn bằng chất kỳ độc tuyệt luân. Nếu công lực của Nhuế Băng Tâm không được tinh luân diệu tuyệt thì đã tán mạng rồi!

Nghe nói Vân Lão Ngư Nhân khẽ hỏi:

- Hiện nay người chưa chết, có còn cứu được chăng?

Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp:

- Tuy bây giờ bà ta chỉ còn hơi thở thoi thóp nhưng không phải Bạch Nguyên Chương tự khoe chớ viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của mỗ miễn làm sao còn một chút hơi thở thôi là bảo đảm có thể đoạt hồi được tính mệnh ngay tại trước cửa Diêm đình!

Vân Lão Ngư Nhân biết ngày thường Bạch Nguyên Chương vẫn trân quý viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan vô cùng nên bất giác ông ta kinh ngạc, hỏi:

- Bạch huynh định dùng viên linh đơn ấy để cứu chữa cho Nhuế lão bà đấy ư?

Nét mặt Bạch Nguyên Chương lộ vẻ nghiêm trang, gật đầu đáp:

- Diệu được linh đan, dù có linh nghiệm đến đâu, nhưng nếu không dùng vào việc cứu nhân độ thế thì cũng chẳng khác gì một hòn đất chớ đâu có giá trị gì? Bạch Nguyên Chương này đã hao tổn tinh lực suốt nửa đời người, chỉ luyện thành được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan. Viên thứ nhất đã được Nhân Thu Thủy cô nương dùng cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Ngày nay, viên thứ hai Bạch mỗ sẽ dùng để cứu chữa cho vị Nhuế đạo hữu mới hồi đầu tỉnh ngộ, bỏ tối theo sáng để khiến bà ta biết rằng, một khi đã cùng nhau tuyên thệ theo một chí hướng, thì sẽ trở thành bạn sinh tử tâm giao ngay ...

Một mặt Bạch Nguyên Chương lên giọng giảng giải tâm chí, một mặt ông ta cạy miệng Nhuế Băng Tâm bỏ viên Cửu chuyển Phản Hồn Đan vào, rồi dùng nửa chai Thanh Tâm Ngọc Lộ cho bà ta uống.

Quả nhiên, người là thần y, thuốc là thánh dược, cho nên chỉ trong một thoáng cánh tay tím bầm của Đông Hải Kiều Bà đã trở lại hồng hào trắng trẻo như trước.

Sau khi tỉnh dậy, Nhuế Băng Tâm được biết Trại Hoa Đà Bạch Nguyên

Chương đã dám hy sinh viên thánh được thứ hai để cứu chữa cho mình, thì bất giác bà ta cảm kích vô cùng nhưng vẫn giữ thần sắc bình thản, chỉ khẽ mỉm cười cảm tạ một tiếng, hỏi :

- Hai tên vô sỉ Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ đều đã đào thoát rồi phải không ?

Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân nhướng cặp trường mi, khẽ hú một tiếng, đáp :

- Vì chúng tôi mãi lo lắng về thương thế của Như Đại Hiệp và Nhuế đạo hữu, không ai kịp ngăn cản, nên có lẽ giờ này chúng đã chạy được ngoài trăm dặm rồi. Chỉ đáng tiếc là trước lúc đào thoát, tên lão tặc Phí Nam Kỳ lại gây thêm mấy tội ác nữa !

Nguyên lúc hai tên ác ma Lôi, Phí bị trúng mỗi tên một chưởng của Nhuế Băng Tâm. Nhưng vì chúng đều e ngại bởi hành động đánh lén của mình, hơn nữa, vì sợ quần hiệp nổi lòng công phẫn cho nên chúng không kịp để ý xem thương thế của Như Thiên Hân và Nhuế Băng Tâm nặng nhẹ ra sao mà phải vội vàng nương đà chưởng lực của đối phương, cùng tìm đường chạy trốn.

Nhưng khi Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ vung tay áo phát mấy cái nhảy xuống khỏi Thanh Lương Đài thì Nam Hoang Hạt Đạo gặp điều trở ngại bất ngờ.

Điều trở ngại đối với hắn đây, chính là lũ nam nữ đệ tử mà hắn dẫn theo : Nhóm Hoàng Y Ngũ Sát và Vô Mực Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh .

Lúc hắn vừa định nhảy xuống Thanh Lương Đài, thì thân hình năm đạo nhân áo vàng và một cô gái mù áo đen bỗng nhiên không hẹn mà cùng đứng thành một hàng ngang, cản đường Phí Nam Kỳ rồi đồng thanh nói :

- Xin ân sư dừng bước.

Lúc này, Phí Nam Kỳ đang lo ngại quần hiệp truy kích thì sẽ khó lòng đào thoát. Nhưng hắn lại không nghĩ ra lý do cản đường của lũ nam nữ đệ tử hắn, cho nên buộc lòng hắn phải hấp tấp hỏi :

- Chúng bây không chạy mau, còn cản đường tao làm gì nữa ?

Một đạo nhân áo vàng đứng đầu hàng bên tả, nghe nói bèn kính cẩn cúi mình đáp :

- Lũ đệ tử được nghe Nhân Thu Thủy nữ hiệp nói lại những hành động của ân sư, cho nên chúng con cung thỉnh ân sư dừng bước và nhận lỗi tạ tội với Như Đại Hiệp !

Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ thực không ngờ được rằng lũ nam nữ đệ tử của hắn lại dám mở miệng nói ra những lời như thế. Nhất là đang lúc hắn vừa bị trúng một chưởng của Đồng Hải Kiều Bà, thương thế khá nặng. Cho nên hắn đã tức giận, rú lên một tiếng quái gở, râu tóc dựng ngược. Hắn không còn do dự gì nữa mà đã tung ngay một ngọn Đạo Gia Tiên Thiên Cương khí đẩy bắn đạo nhân áo vàng vừa lên tiếng tung người đi mấy vòng,

ra ngoài xa hơn mấy trượng mồm học tươi, ngũ tạng bề nát, chết không kịp trối!

Bốn đạo nhân áo vàng còn lại bèn không đợi Nam Hoang Hạt Đạo ra tay mà đã cùng nhau cất tiếng cười thảm não, rồi giơ tay tự động đập vào đỉnh đầu bể sọ gục xuống tắt thở.

Lúc này, Nam Hoang Hạt Đạo đâu còn có lòng thương xót gì bọn đồ đệ của hắn nữa. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng phi thân nhảy xuống Thanh Lương Đài, đồng thời quay lại răn giọng hỏi người nữ đệ tử mà từ trước đến nay hắn vẫn rất mực thương yêu :

- Thanh nhi, có phải con cũng muốn phản bội ta chăng ?

Nét mặt Phùng Tiểu Thanh lộ vẻ nghiêm trang lớn tiếng đáp :

- Phùng Tiểu Thanh không bao giờ dám bội phản sư môn nhưng cũng không muốn đi theo ân sư nữa, mà nguyện sẽ bắt chước năm vị sư huynh đệ được chết một cách quang minh lỗi lạc trên Thanh Lương Đài này thôi !

Vừa dứt lời, nàng ta cũng tự giơ tay đập xuống đỉnh đầu để tự tử như năm đạo nhân áo vàng vừa hành động !

Nghe nói Nam Hoang Hạt Đạo quá đỗi tức giận đứng nghiêng răng kèn kẹt. Giữa lúc đó, bỗng nhiên hắn nghe nhiều tiếng xé gió thì biết có một loạt ám khí đang tập kích về phía mình nên hắn không còn kịp để ý xem Phùng Tiểu Thanh sống chết ra sao, mà phải vội vàng nhảy xuống Thanh Lương Đài, trốn chạy mất dạng !

Những tiếng xé không khí vừa rồi chính là do một nắm lưỡi câu của Động Đình Điều Tẩu tung ra. Một số lớn ám khí này nhằm tập kích Nam Hoang Hạt Đạo. Và trong số đó có ba chiếc, ném trúng huyết Phùng Tiểu Thanh làm nàng mê man gục ngã, trước khi đập bàn tay xuống giữa đỉnh đầu !

Lúc này, Đông Hải Kiều Bà đã được Viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương cứu tỉnh và giải hết chất độc. Còn Đan Tâm Kiếm Khách tuy vừa phải tĩnh tọa hành công, nhưng nét mặt ông ta đã trở nên hồng hào và lộ thần quang sáng rực, khiến quần hiệp đều được yên tâm, không còn lo ngại gì nữa.

Sau khi nghe Động Đình Điều Tẩu kể rõ hành động tàn nhẫn của Nam Hoang Hạt Đạo, Đông Hải Kiều Bà bèn phi thân nhảy đến bên cạnh Phùng Tiểu Thanh, ôm nàng vào lòng và giải khai huyết đạo cho nàng.

Khi thần trí vừa thanh tỉnh Phùng Tiểu Thanh đã xúc động nhỏ hai hàng châu lệ như suối. Nhuế Băng Tâm đưa tay khẽ vuốt mái tóc mây của nàng, rồi dịu dàng an ủi:

- Thanh nhi bất tất phải bi thương quá độ nữa, từ nay ta sẽ nhận con vào hàng môn hạ đệ tử của phái Đông Hải !

Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh cảm động và mừng rỡ, mà tự nhiên cất tiếng khóc sụt sùi !
Thấy vậy, quần hiệp liền cùng nhau vỗ tay tán thưởng hành động bao dung hải đại của Đông Hải Kiều Bà !

Lúc này, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân cũng mở mắt mỉm cười nói :

- Mừng cho Nhuế Đạo hữu hôm nay lại thu nhận được một vị cao đồ. Như mỗ có một món lễ vật muốn dành để kính tặng đạo hữu.

Giữa lúc Đông Hải Kiều Bà định ngỏ lời cảm tạ và quần hiệp đang muốn được biết Đan Tâm Kiếm Khách định tặng vật gì cho Nhuế Băng Tâm thì Như Thiên Hân lại mỉm cười nói tiếp :

- Giờ đây, Nhuế đạo hữu đã trở thành một vị nữ hiệp nhân tâm quảng đại. Hơn nữa đạo hữu lại ẩn cư ở Thúy vi Đảo ngoài Đông Hải nên lão phu muốn thay mặt các vị chí ái đồng minh, tặng đạo hữu một ngoại hiệu là Thúy Vi Tiên Tử !

Nghe nói, Đông Hải Kiều Bà đã hiểu rõ thâm ý của Như Thiên Hân, nên bà ta vội vàng gạt đầu ngỏ lời cảm tạ :

- Nhuế Băng Tâm xin bái lĩnh hậu ý của Như Đại Hiệp. Từ nay bốn tiếng Đông Hải Kiều Bà sẽ được xóa bỏ trong chốn võ lâm. Và Thúy Vi Đảo cũng không còn đóng cửa cự khách, mà sẽ đặc biệt hoan nghênh đón tiếp những kẻ chí sĩ vì nước đấu tranh, bị giặc bức bách, không có chỗ dung thân ở Trung nguyên sẽ ra Thúy Vi Đảo ẩn cư, để cùng nhau hiệp lực đồng tâm chờ ngày mưu đồ đại nghiệp !

Nghe Nhuế Băng Tâm nói tới đây, tất cả quần hùng trên Thanh Lương Đài, kể cả Đan Tâm Kiếm Khách vội cùng nhau vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt !

Nhuế Băng Tâm mỉm cười nói tiếp :

- Còn việc tiểu trừ hai lên võ lâm vô loại là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, Nhuế Băng Tâm nguyện xin đơn thân gánh lãnh trách nhiệm...

Như Thiên Hân vội xua tay mỉm cười ngắt lời :

- Lão phu có ý định xin mời Nhuế đạo hữu và các vị đồng đạo đều trở về nơi an cư của mình, đồng thời chú trọng vào việc đem tuyên cáo kết quả của cuộc Hoàng Đơn Đại hội này với tất cả giang hồ chí sĩ khắp nơi. Còn chuyển đi Nam Hoang tiểu trừ ác tặc, lão phu sẽ hướng dẫn tiểu đồ cùng đi với Bạch Nguyên Chương huynh là đủ đảm đương rồi !